El teatre de la fiscalia: un ridícul polític del PP per intentar salvar els mobles.

Opinió | 02-12-2014 | 22:02

El fiscal general de l'estat, Eduardo Torres Dulce, era fill del fiscal en Cap del franquista Tribunal de Orden Público (TOP) que a ningú no se li escapa a què es dedicava, a qui sentenciava a mort o a penes de presó de dècades i a qui i quines idees defensava. Torres Dulce, fiscal general de l'estat nomenat pel PP, aquell partit que fa públiques les decisions que adoptarà la fiscalia espanyola abans que aquesta hagi rebut cap denúncia, ha hagut de posar en escena el teatre dolent de tots els seus dependents a l'estat, per intentar trobar un punt de raó aportat per tercers per presentar una querella contra el president de la Generalitat i les conselleres Ortega i Rigau per haver posat les urnes el dia #9N i facilitar una consulta ciutadana no vinculant, que els ara querellants, el partit que els ha nomenat i el Gobierno de España, amb majoria absoluta d'aquest partit qualificaven de ?costellada?. Quin rídicul polític davant el món: amb la que els cau al damunt cada dia. El PP, com de costum, intenta salvar els mobles usant Catalunya davant unes enquestes que els són més que desfavorables.

D'entrada, el fiscal en Cap de Catalunya i la resta de fiscals responsables dels altres fiscals del nostre territori no veien cap motiu jurídic per presentar una demanda contra el president Mas i cap conseller. Per la qual cosa, Torres Dulce ha tirat dels efectius sota la seva jerarquia que actuen a Catalunya i que no estan subjectes a la disciplina dels més representatius, que no van trobar -ho reitero- cap motiu ?legal? per presentar cap denúncia.

La fiscal Ana Magaldi, descaradament, va assumir el paper de portaveu dels fiscals, cosa la qual no li corresponia, i va sortir en compareixença de premsa sense preguntes a l'estil Rajoy, i sense voler-se expressar en català en cap moment. Cosa que sota la concepció de la professió periodística, resulta absolutament greu i vergonyant. La gran majoria de fiscals espanyols, tret d'algunes rares avis, són hereus del sistema que represaliava durant el franquisme i demanava execucions sumàries, entre elles la del president Companys, que es va aconseguir en el mateix context d'avui i de la que mai no van demanar ni han demanat perdó. És més, l'estat espanyol s'ha negat sistemàticament a reobrir la causa de l'assassinat del president de la Generalitat. Sistemàticament.

La querella de la fiscalia espanyola contra el màxim representant polític a Catalunya, Artur Mas,

la van anunciar Alicia Sánchez-Camacho, com a periodista destacada i en exclusiva, i després Ana Magaldi Paternostro,una dona de qui ningú no expert no coneixia l'existència fins que, en una compareixença inaudita, surt a anunciar-la de manera absolutament política, alhora que es desmarca de la resta de fiscals de Catalunya i aprofita per renyar els periodistes que fan la seva feina. Una dona que hauria de ser una servidora pública democràtica abans que una política que fa de fiscal. Per aquest ordre.

La compareixença de Magaldi va ser, al meu judici professional i personal, un fiasco sortit de to. Va ser una compareixença d'una representant d'un règim que trontolla i que es mostra acabat en tots els aspectes. De fet, em va semblar més la primera fase de la pròxima cursa electoral que no pas l'anunci d'un posicionament d'un ens que hauria de ensenyar-se digne i absolutament neutral i objectiu davant qualsevol procés en què hi vegi alguna irregularitat. Contra Artur Mas, contra mi pel que ara escric o contra el primer vianant que ara passa per davant de casa meva, si s'escau l'acusació, naturalment. Però, no pas si aquesta es fonamenta en boira, núvol i víscera, i, a més, està activada per un partit polític com és el PP, de cada dia més dubtós tarannà democràtic. Magaldi, ?La Voz de su Amo?, també anuncia que instarà els distints jutjats a reobrir diligències per aquesta mateixa causa ?que ja estan tancades i/o arxivades. I sentencia que ?la fiscalia de Catalunya no s'ha rebel?lat contra la fiscalia general de l'estat?, encara que els canals de comunicació que mostra no coincideixen en res.

La fiscal Magaldi es fa l'orni, i oblida les paraules insultants de Carlos Floriano, del PP, cap als seus companys, en què assegura que ?els fiscals de Catalunya estan contaminats?. I empassa la vergonya que els tiren en forma de merda des de Madrid amb desqualificacions dignes, aquestes sí, d'obrir procediments judicials. I es mostra belicosa amb la llengua catalana: ?el català el parlo, i dic bon dia i bona nit?. I quan se li demana que, per cortesia també parli català, diu que ?per cortesia parla en castellà?. Caram, quin salt quàntic! Aquesta va ser una compareixença maleducada, amb to alliçonador, que va posar la guinda al pastís del dia abans, en què el cap del ?ejército español? havia fet unes declaracions inquietants que immediatament van reflectir el Washington Post i altres mitjans internacionals de manera preocupant.

Quan el fiscal general es troba sense arguments per presentar la querella contra Artur Mas perquè els fiscals li diuen que "aquesta és una iniciativa política i no pas jurídica", fa sortir algú que ?políticament? té un gran interès a presentar-la. La fiscalia desconcerta el carrer, perquè intervencions com la de Magaldi són esperpèntiques i allunyades de concepcions d'estats europeus del segle XXI. I això els ciutadans ho copsem. La fiscalia no és una estructura independent, sinó que depèn de l'estat. D'un estat que està fent fallida en tots els aspectes, principalment en el democràtic, seguit de l'econòmic i del moral. Què farà el TSJC? Aquesta és la gran pregunta. Tirarà enrere la querella de la fiscalia espanyola?

Aquesta demanda augmenta en molt la dimensió política del procés i, fins i tot, la jurídica. D'entrada el 9N havia de ser una consulta simbòlica, i avui ja té un ampli ressò internacional. La nul?la intel?ligència emocional del PP ha convertit en molt més transcendent del que ens pensàvem un acte de sobirania de dos milions i mig de catalans i engrandeix la desobediència que van fer el poble i el president de la Generalitat davant un estat opressor, totalitaritzant i democràticament indigne. Voler posar el president de Catalunya a la presó per haver permès votar sense trencar res aboca el país a la unilateralitat. El 9N ja ha fet retronar els racons més foscos de Madrid. I estic segur que, la força de la victòria d?una candidatura unitària en unes eleccions plebiscitàries, no la podrà aturar ningú.

Autor: Santi Capellera i Rabassó/GN